

Hamarosan megjelenik a pozsonyi Glória gondozásában a Nomen est omen!

Szerző Administrator

2008. április 17.

Utolsó frissítés 2008. április 17.

Mielőtt a Katalinokról és keresztnememről vallanék essünk túl néhány száraz fogódzón: Losoncon születtem, mert itt volt a legközelebbi kórház Pinchez. Ifjúként Füleken éltem, majd az egyetemet Budapesten végeztem, hogy végül egy pilisi szlovák faluban élhessek családommal, nevelhessem gyermekeim és férjem, élhessem „második gyermekkorom”. Egyébként jó pár országos népdalversenynek voltam győztese, immáron másfél évtizede a szentendrei zeneiskola tanszakvezető boldog népdaltanára vagyok.

Díjakat is kaptam, - nagyon váratlanul, díjelőzmények nélkül - például a Liszt-díjat, majd a Kodály-díjat, Fülek díszpolgára lettem, de leginkább Pinc falu díszpolgárságára vagyok büszke. Ez évben jelenik meg huszonötödik önálló hanghordozóm. Minden lemezem tematikus és nehezen beszerezhető, de erről nem én tehetek.

Harminchárom országban koncerteztem, énekeltem: bajor underground kocsmákban, finn és oxitán templomokban, norvég óvodákban, francia marhavásáron, washingtoni lovardában, német némaságot fogadott apácáknak, bajor kórházakban és francia öregek otthonában, Bartók és Liszt műsor az ORF- ben és osztrák iskolákban, csángó dalt lengyel kísérezenekekkel, kínai dalt kínai zenekarral, szólókoncerteztem 45 Celsius fokban Salvadorban, daloltam a saopauloi parlamentben és kétórás élő rádióműsorom volt Brazíliában, a magyar és az amerikai himnuszt is énekeltem Washington-ban, teltházas "Monarchia-nosztalgias" koncertet tartottam a Bécsi Zeneakadémián, voltam a Víz világnapján Japán-ban, Bécsben karácsonyoztam Herz-Kestranek-vel, alig két éve volt a Visegrádi Négyek koncertje, négy ország 17 muzsikussal, négy nyelv dallampárhuzamaival a Budapesti Tavasz Fesztiválon - sajnos folytatás nélkül -, nem is olyan régen daloltam Batthány László kötcsei (Kittsee) kastélyában és Adventkor az Európa Parlamentben, s még sorolhatnám- ... de ami fontosabb: a friss harmat, zsenge családom, egy siheder vörösfenyő görbén nőtt ága, búbos kemencénk, esti litániák, mosolygó kankalinok, tündöklő szemek, barátaim, kacsintó partifecskék, a moha, a páfrány, egy impresszionista naplemente...

A farsangi tombolán nyert bölcső édesanyámnak már jelezte jöttömet, én pedig április 29-én, Sienai Szent Katalin halála napján jöttem a világra. Szüleim fiút várván, női név híján Szent Katalinra való tekintettel adományozták nekem ezt a szépen csengő, dallamos gazdagon variálható keresztnemet, melynek jelentése számomra is „mindig tiszta”. Természetesen pici gyerekkoromtól próbáltam, igyekeztem rászolgálni erre a névre, mely számos hírességet is adott a világnak és nekem kezdettől fogva nagyon kedves volt-e név. Olyannyira, hogyha jómagam Katikkal és egyéb névvariációs viselőjűkkel találkoztam, általában sosem csalódtam bennük. Mindig volt közöttünk egyfajta szimpátia, belső lelki rokonság. Milyen érdekes, tanulságos számomra az is, hogy hányfajta módon, kik hogyan hívtak? Szüleim, miután „látták”, hogy talpraesett vagyok és boldogulni tudok ezen a világon, - még ha „csak” lánynak is születtem, - nagyon kedvesen Katinkának szólítottak. Ha önfejlődtem, Kata lett belőlem. Diáktársaim hol Katicáztak, hol egyszerűen Katiztak, de egy-két barátnak még Kató is voltam, vagy Katóka. Férjemnek mindmáig Katikám - s ez olyan jó!

Kiskoromban - abban az icipici lpoly-menti Pincen - külön örültem annak, hogy a katicabogár az én nevemet viseli. Hányszor vettem a tenyerembe, s próbáltam röppenteni. Ha meghallotta dalomat: Katalinka, szállj el... el is röpült bánatomra.

Már nagyobbacska voltam, amikor a televíziós táncdalfesztiválnak köszönhetően felfedeztem magamnak Kovács Katit. Olyan elementáris erővel hatott rám egyéniségével, hangjával - még a képernyőn keresztül is, - hogy ez sorsdöntő lett számomra. Azóta ezt már ő is tudja. S ami különös volt vele kapcsolatban az az, hogy nagyon sok lelki rokonságot fedeztek fel bennünk mások is: természetesség, hadaró beszédtempó, drámai hang, amely nagyon lágyan is tud meleget sugározni, a külső megjelenésről nem is beszélve. Így tizenévesként megpróbálkoztam a „lehetetlennel”: népi táncolás mellett népdaloztam, de fesztiválokra és ötórai teákra táncdalokat is énekeltem, természetesen Kati számait. Különösek voltak ezek: rólunk szóltak, magyarul. Egy idő után rádöbbsentem, hogy a népzene mellett kell döntenem. A nehezebb, a göröngyösebb utat választottam és ezen az úton haladok a mai napig. Jól döntöttem. Számtalanszor megtapasztalhattam - különösen külföldön, - milyen büszke érzés magyarként dalainkkal vallani magunkról, hisz ez az a zenei nyelv, mely a legtöbbet tud felmutatni egy-egy nemzet lelkiségéből, mentalitásából, bár minden nép fia hasonlóan tud bánkódni, sírni, de örülni is és ezeket az érzéseket csodásan követik népdalaink, így más-más nemzetek énekei is. Jómagam több évtizede kutatom a magyar mellett a Kárpát-medence többi nemzetiségének azon dalait, melyekben fellelhető az azonosság, a kölcsönösség. Megdöbbsentő volt számomra is, hogy a jeles ünnepeink dalaiban, a szokásdalokban és az életfordulókhöz köthető énekekben mennyi szállal is kötődünk egymáshoz. Nyolc ilyen megközelítésű hanghordozót adtam ki eddig, ezek közül talán az egyik legkedvesebb munkám a gyermekdalokhoz köthető, mert itt bukkantam rá a legtöbb azonosságra, s ez érthető is. A CD sorozat tudományos, művészi küldetésén túl elsősorban a közelítést szolgálja a népek és különböző vallású emberek között, elvégre az itt élőknek - Illyés szavaival - „egy a tűzhelyük.” Ezt a „hídépítést” lemezeimen keresztül már több egyetemen is oktatják.

Életem legszebb pillanata volt, amikor anyává lettem. Akkor értettem meg igazán, hogy nekem lánynak kellett születnem, sőt, hogy lánynak lenni több és remek áldott állapot! Két csodás gyermeknek vagyok az édesanyja, akik

már lassan kirepülnek a családi fészekből, próbálják szárnyacskáikat, mi pedig férjemmel együtt figyeljük, óvjuk őket.

Boldog ember vagyok, mert mindig tudtam örülni az apró örömeknek, kis eredményeknek és ezek, valamint az emberek szeretete erősítette bennem a hitet, hogy amit csinállok, - bár általában nem bír hírértéssel, nem rivaldafényben úszik, - mégis nagyon fontos nekem és másoknak. Ebben a folyamatban már nem is az én személyem a fontos, hanem maga a cél, hogy az énekléssel kinek, hogyan tudok segíteni.

Mindig hittem és egyre jobban tudom, hogy az éneklés a lélek gyógyítója, mert, „aki szépen énekel, kétszer imádkozik.” Egykoron pszichológus szerettem volna lenni, s ki hitte volna, hogy az éneklés hozza meg azt a lelki és testi gyógyító eredményt, amit egyre sűrűbben átélek, tapasztalok. Nem véletlen, hogy mindig megtalálnak a feladatok, nem véletlen, hogy most éppen egy egyházi hármassal dolgozom és ezzel párhuzamosan jelenik meg a Gyógyító dallamok című sorozatom. Jó pár éve én is egy súlyos betegségből felépülve döböntem rá, hogy milyen vékony hajszálon függhet az emberi élet és a betegség milyen kiszolgáltatottá tesz. Ezért örültem az orvosok, nővérek felkérésének, akik már korábban is gyógyítottak dalaimmal, hogy kimondottan a beszédzavarban és más betegségekben szenvedőknek készítek albumokat.

Az éneklés gyógyerejét kiskoromban is már megtapasztalhattam, amikor keresztanyámat elkísértem munkahelyére, a feledi csecsemő- gyermekotthonba, ahol az árva, nagyrészt cigány gyerekeknek énekeltem. Hihetetlen volt a gyermekek mély ragaszkodása hozzám, a szintén gyerekekhez. Azóta is kísért ez a képsor, a szeretet utáni vágy, a valakihez való tartozás óhaja, a kirekesztettek világa.

S így jutunk el szimbolikusan is Alexandriai Szent Katalin vértanúhoz, a középkor alighanem legtiszteltebb, legnépszerűbb női szentjéhez, aki a hit igazságát olyan hatásosan védte, hogy a teológusok, filozófusok, ügyvédek védőszentje lett, de e mellett a betegek, a haldoklók, a kórházak patrónjaként is tisztelik. Az ő napja november 25-re esik és én nagyon örülök, hogy a névnapomat ezen a napon ünnepelem. Isteni adománynak érzem földi léteget és természetesen próbálom ezt megszolgálni, megköszönni...

Nomen est omen (Glória, Szlovákia, 2008)